

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

11. Et signum accepit circumcisionis, signaculum iustitiæ fidei quæ est in præputio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

sione habebitur? hoc est, coram Deo iustificabitur? Sequitur enim: *Circumcisio cordis, quae laus ex Deo est.* Postremo, & in hoc cap. dicitur: *Ei qui operatur, imputatur merces secundum debitum: ubi vox imputatur per catachresin accepta, significat, rependitur.* Sic rependitur fides ad iustitiam, quia verè iustificatur.

Ver. 4.

11. *Et signum accepit circumcisionis, signum iustitiae fidei quae est in praepulio.*

Sacramentorum efficaciam propria defendit.

In his Pauli verbis mirabiliter se oblectant haeretici, & validum se argumentum apprehendisse iactant, quo probent, totum Sacramentorum novae legis rationem, & effectum, & usum, nihil aliud esse quam sint signacula iustitiae fidei, & ut obsignent, et tunc quasi appposito sigillo confirmantur gratiae aut doni veritatem, quae vel antea fidei habitae est, vel in externo Sacramento signo representatur; sicuti circumcisio ab apostolo hic dicitur fuisse signaculum iustitiae Abrahae, vel potius obsignasse iustitiam Abrahamae, ex fide prius & in praepulio acceptam. Quam ob causam Theodorus Beza hoc loco reiecta disertis verbis veterum Patrum interpretatione, de sua nova luce circa huiusmodi intelligentiam insolenter exultat, & huiusmodi disputat: *Quid magnificentius dici de Sacramento possit?* Itaque qui veteris Testamenti sacramenta à nostris reipsa distinguunt, nunquam videntur Christi officium quam late pateat cognoscere.

Bezana de Sacramentorum effectu sententia,

Vocatur
nam c
& eff
nempe
mittit
obsign
in us p
verbi c
ration
nes ma
rate &
compe
nus in
stram
Ha
stulti
test, c
tos, c
possi
Intell
quih
docu
rum
ex Pa
quar
nus e
verita
enim
glori
tia ec
effus

Vocat Paulus circumcisiōne signum, quoad exter-
nam ceremoniam attinet. Nunc illius substantiam
& effectum explicat, id est, quorsum adhibeatur,
nempe iustitiæ fidei, qua in ipsius Christi possessionem
mittimur, non simpliciter significanda, sed vna etiam
obsignanda; quatenus videlicet Spiritus S. re ipsa id
inuis præstat, quod externa ceremonia, prædicationi
verbi coniuncta, oculis representat. Hanc interpre-
tationem si quis cum ijs contulerit, quæ non Orige-
nes modo, sed nonnulli etiã ex Patribus alioquin pie-
tate & eruditione clarissimi in hunc locum scripserunt,
comperiet profectò quantum veritatis lucem Domi-
nus in nos omnium hominum maximè indignos no-
stræ memoriæ effuderit.

Hæc ille incredibili impudentia pariter ac
stultitia. Quæ maior impudentia esse po-
test, quàm homines novos, paucos, turbulen-
tos, qui nihil autoritate dignum proferre
possunt, novam & singularem Scripturarum
intelligentiam sibi venditare, contra omnium,
qui hætenus in Ecclesia Christi à tot seculis
docuerunt, doctissimorum & antiquissimor-
um Patrum sententiã? Nam quod nonnullos
ex Patribus dicit Beza, omnes dicere debuit,
quum hanc eius explicationem nemo hæte-
nus ex Patribus tradiderit. Alioqui de tanta
veritatis luce in ipsos homines verè indignos (hoc
enim vnum verissimè dixit) à Domino effusa
gloriarì non potuit. Quæ inanissima iactan-
tia eo vanior est, quòd, in quos hæc tanta lux
effusa dicitur, soli sint Calvinistæ, quum ab
hac

Beza lux
noua.

Caluini-
stam de
Sacramē-
torum ef-
fectu do-
ctrina à
Luthera-
nis dam-
nata.
* In exl.
Concil.
Trid.

hac obfignatione iustitiæ fidei & promissio-
nis antegressæ vt proprio Sacramentorum
fectu (quod ex hoc loco colligit Beza
dictata Caluini) Lutherani omnes magis
penitus abhorreât, & * Martinus Chemnitz
inter *fanaticas horum temporum opiniones* de
& effectu Sacramentorum illam sententiam
ponit; qui etiam Lutheranorum sententiam
hanc esse docet, Sacramentorum proprium
esse, vt sint organum seu medium per quod
Deus offert, exhibet, & applicat benedictionem
redemptoris. Atqui de accepta Euangelii
ce non secus gloriatur Lutherani, omnes
que hodie sectæ quàm Caluinistæ. Hactenus
tur Beza impudenti iactantia nihil impudentius.

Sed nunc quanta sit eorum quæ garrulitas
titia, vel impieras, potius attendamus. Quis
(inquit) *magnificentius dici de villo Sacramentorum*
possit? Nempe vt sit signaculum iustitiæ fidei
non simpliciter significandæ, sed vnâ eadem
obfignandæ; quatenus Spiritus S. respiciens
intus præstat, quod externa ceremonia, vt
prædicationi coniuncta, repræsentat. Hactenus
est Caluinianum mysterium in circumcisionis
signaculo fundatum, ab omnibus hæc
nus Patribus ignoratum, in quo tot sunt absurda
quot verba. Circumcisionem vocat
Paulo *signaculum iustitiæ fidei Abrahæ*, quod
habuit in præputio, sic hæcenus intellexerunt
omnes Ecclesiarum magistri, & diuinarum
Scripturæ

Circumcisio
eur &
quomodo
signaculum
iustitiæ
fidei in
Abrahâ.

Scripturarum interpretes, ut dicerent, circumcissionem, quum signum esset foederis & pacti inter Deum & semen Abrahae, quasi illius populi ab alijs populis omnibus distinctiuum, vnum tamen Abraham, qui omnium primus id signum accepit, quia antea manens in praepitio & nondum circumcissus, vir iustus erat, Deo charus, fide & obedientia in Deum admodum illustris, Deoque certo promissionis foedere coniunctus, quod in illius semine benedicerentur omnes gentes, id est, ex eius posteris nasceretur Christus redemptor mundi, per quem omnes benedicerentur, circumcissionis signum accepisse, non quidem ut simplex signum promissionis aut foederis inter Deum & ipsum, de qua iam per fidem suam in Deum certior factus fuerat, sed praeterea ut signaculum quoddam siue characterem siue notam illustrem illius iustitiae fidei, quae in ipso dudum fuerat, non quam Spiritus S. re ipsa intus ei praestitit, quando hanc externam ceremoniam accepit. Abrahamum per hanc externam ceremoniam aliquid a Spiritu S. intus in animo accepisse, quod illa ceremonia representaret, nulla Scriptura dicit, nulla ratio, nulla autoritas docet. Quum Abraham circumcissionem accepit, cum hac externa ceremonia nulla fuit verbi praedicationis coniuncta, quam ex dictatis Caluini circumcissioni adiungit Beza. Confestim enim post praecipuum Domini de circumcissione ac-

P ceptum,

ceptū, se & suos circūcidebat: quod his
bis narrat Scriptura: *Cumq̄, finitus esset*

Genes. 17. Dei loquentis cum eo, ascendit Deus ab Abraham id est, disparuit. Tuliit autem Abraham Ismaelium suum, & omnes vernaculos domus sue, &

Cur Abraham circumcidiit carnem præputij sui in ipsa die. Cur autem & in quem finem, & in cuius rei significati-
nam Abraham ipse iam ex fide iustificatus circum-
circumcisionem acceperit tanquam signaculum iustitiæ fidei, manifestè tum hinc

Geneleos tum Apostoli disputatio docet.
Gen. 17. 4. historia Geneleos toto illo cap. 17. ubi circum-
circumcisio primùm à Deo instituta & ab Abrahamo suscepta fuit, causa huius circum-
circumcisionis præcipiendæ & suscipiendæ hæc ponitur quia Abraham pater multarum gentium

Verf. 10. & ponam pactum meum tecum (id est, signum
Hoc est pactum meum, &c.
Circumcisio dicitur, &c.
erisq̄, pater multarum gentium nec ultra vocabitur nomē tuum Abram, sed appo-
beris Abraham, quia patrem multarum gentium constitui te. Nempe in signum multiplicandi seminis Abraham in illo capite promissi, & his verbis (Pater multarum gentium) expressè Abraham in generationis membro, tam propemodum centenarius, circumcisiōis primus accepit.

Cæterum quia esse patrem multarum gentium, præter illam literalem significatiōem multiplicandi seminis Abraham iuxta nomē

rum arenæ maris, spiritualement quoque habet
 significationem, quòd pater sit omnium creden-
 tium per præputium, id est, omnium præter cir-
 cuncisionem acceptam credentium, vt Apo-
 stolus hîc dicit; ostendit Apostolus, hanc A-
 brahæ paternitatem non in circuncisione, aut
 per illam, aut propter illam accidisse, sed
 propter fidem quam ante circuncisionem habuit;
 vt sic esset tum pater carnalis omnium cir-
 cuncisorum, tum etiam pater spiritualis om-
 nium in Christum credentium. Sic enim di-
 fertè Apostolus dicit: *Et sit pater circuncisionis;*
 id est, Iudæorum, non ijs tantum qui sunt ex cir-
 cuncisione, id est, non ijs tantum qui solum-
 modo sunt circuncisi, & carnaliter Iudæi, sed
 & ijs qui sectantur vestigia fidei que est in præputio
 patris nostri Abrahæ: id est, illis quoque qui
 præter circuncisionem credunt in Melsiam:
 quod est tam esse patrem spiritualement ex imi-
 tatione eiusdem fidei quam esse patrem car-
 nalem ex propagatione eiusdem seminis.
 Quum igitur scopus Apostoli esset, osten-
 dere Abraham ex fide fuisse iustificatum,
 & non ex operibus legis (idcirco enim dixit,
*Quomodo reputata est fides ad iustitiam, in circun-
 cisione, an in præputio? Non in circuncisione, sed in
 præputio*) huic autem iustitiæ fidei in præputio
 repugnare videretur ipsa circuncisio quam
 ipse Abraham accepit, idque post illa ver-
 ba Genes. 15. *Credidit Abraham Deo, & repu-
 tatum est ei ad iustitiã,* ostendere vult Apostolus

quare Abrahā iam per fidem iustificatus di-
 cuncionem nihilominus acceperit. Idem
 enim continuo subiungit, hanc tacitam
 dāorum obiectionem remouens: Et signum
 accepit circuncisionis, signaculum iustitiæ fidei
 est in præputio, ut sit pater omnium credentium
 præputium, & sit pater circuncisionis, &c. Quo-
 rum verborum simplicissimus & apertus
 sensus est: Ideo Abraham iam iustificatus
 ex fide, circuncisus nihilominus fuit, & hanc
 circuncionem quasi nouam notam & cha-
 racterem accepit, (non quæ repræsentat
 aliquam Spiritus Sancti donationem, fides
 videlicet, re ipsa tunc præstita, ut Beza imagi-
 tur) sed, ut Apostolus ipse disertè dixit,
 iustitiæ fidei quæ est in præputio, id est, quam Ab-
 ham habuit in præputio necdum circuncisus
 ut per illam notam acceptam (ait ipse Ap-
 stolus) sit pater omnium credentium per præputium
 & sit pater circuncisionis: id est, ut ipse iam
 circuncisus, & antea ex fide iustificatus, sit
 per antecedentem fidem fuit pater omnium
 credentium, etiam non circuncisorum, sed
 per hanc circuncionem acceptā, ipsorum
 quoque circuncisorum, id est, Iudæorum
 omnium pater esset credentium in Christo

Circunci-
 sio cur
 vocatur
 signacu-
 lum.

Vocat autē Apostolus circuncisionis signum
 vel signum illud quod est circuncisio. signa-
 culum iustitiæ fidei, quæ iam in Abraham
 ante hoc signum acceptum, non ut illam
 Abrahami iustitiā quasi sigillo obfirmatam
 sed

sed ut illam simpliciter testificaretur, & illius testimonium esset: ut Græci interpretes, Chrysostomus, Theodoretus, Oecumenius, & alij exponunt, Vox quippe *σφραγίδου* cum significet tam insignire & notare, quàm ob- signare & confirmare, hæretici hodie in vo- cis latitudine ludentes, deserta & reiecta ve- terum omnium interpretatione, non pro testimonio, nota, caractere, sed pro sigillo & imaginaria sua obsignatione accipi vo- lunt. In quo figmento suo quàm multiplici- ter falluntur, & fallunt, nunc breuiter ex- plicabo.

Primum, Sacramenta nouæ legis, quæ per omnia volunt huic signaculo circumcisionis conuenire (ait enim Beza, *Quid magnificentius de illo Sacramento dici potuit?*) statuunt nihil aliud esse quàm signacula, sigilla, & ob- signationes illius iustitiæ fidei, quam Spiritus Sanctus re ipsa præstat, & quam Sacramenti ceremonia repræsentat. Atqui ut hoc verum esset (quod postea stultitiæ & dementiæ ple- num ostendemus) nihil hoc figmentum com- mune habet cum signaculo circumcisionis in Abraham. Nam cum illo signaculo vel cum illa eius circumcisione, nullam fidei iustitiam Spiritus Sanctus re ipsa Abrahamo contulit. Contradicit enim disertè Apostolus, dicens fuisse signaculum iustitiæ fidei, *ἡς ἐν τῇ ἀποστολῆς*, id est, ut Beza vertit, *quæ fuerat in præputio*; & dicit subaudiri articulum, *γενομένης*. Quæ

signacu- lum apud Paulum nō signi- ficat sigil- lum aut obsigna- tionem in sensu hæretico- rum.

vna explicatio omnem eius speculationem subuertit. Si enim circuncisio Abrahami signaculum iustitiæ olim in præputio accipitur, & nostra Sacramenta non aliam rationem aut vim habent, quàm habuit hæc Abrahami circuncisio (propterea enim Beza ait, veteris fœderis Sacramenta à nostris re ipsa distingui; & rursus, de nullo Sacramento magis scientius aliquid dici posse, quàm quòd huiusmodi signacula sunt, qualis erat Abrahami circuncisio) euidentissimè sequitur, nostra Sacramenta nõ obsignare aliquam iustitiam fidei, qua in ipsius Christi possessionem mittitur, & quam Spiritus Sanctus re ipsa præstat quod monia externa representat, sed obsignare debere in nobis iustitiam fidei olim acceptam, olim à Spiritu Sancto donatam, vt sic etiam monia externa cuiuslibet Sacramenti nostri non representet aliquid quod re ipsa Spiritus Sanctus præstat, sed aliquid representet olim acceptum, & antea nobis collatum. Quæ propria Caluini doctrina est, vnde accepit Beza. Sic enim definit: *Sacramentum est externum symbolum quo beneuolentia erga nos sua promissiones conscientijs nostris Dominus obligat, ad sustinendam fidem nostram imbecillitatem, & vicissim pietatem erga eum nostram testatur.* Vnde Sacramentum obsignare promissiones accessas, non representare aliquid à Spiritu Sancto re ipsa præstitum, idque ad fidem nostram ad præ imbecillitatem sustinendam, non aliquid

Beza
explicatio
Caluino
contraria.

Institut.
lib. 4.
cap. 14.
num. 1.

aliquod fidei donum à Spiritu Sancto cum Sacramento aut in illo aut per illud accipiendum. Quare postea addit, *Apostolum manifestasse hoc loco contendere, fuisse Abrahamo circum-* Ibidem. nam. 5.
cisionem eius pacti obsignationem, cuius fide fuerat antea iustificatus. Quæ tota explicatio ut propius accedit ad sensum Apostoli quoad iustitiam fidei prius acceptam; ita Bezae explanationi prorsus contraria est, quæ signaculi huius & obsignationis rationem in eo ponit, ut *Spiritus Sanctus re ipsa id intus præset, quod externa ceremonia oculis representat.* Ita Beza dum aliquid videri vult Sacramentis nostris tribuere, & aliquam in eis gratiæ obsignationem inuenire, nec Apostoli sensum tenet, nec magistri sui ac communem suorum doctrinam, adeoque sui ipsius, quam alio loco tradit, sequitur. Et tamen hæc illi explicatio ita placuit, ita solida ac singularis visa est, ut de omnium Patrum hætenus cæcitate, & de sua singulari luce declamandum sibi duxerit.

Confess. Helveticæ cap. 17. Beza confess. fidei cap. 4.

Sed non hæc sola est explanationis eius absurditas: alias euoluemus. Vanum quippe & stolidum figmentum est, quod iuxta Caluini præscriptum hinc ait Beza, *Sacramentorum nouæ legis substantiam & effectum esse, ut iustitiam fidei non simpliciter significant, sed vnâ etiam obsignent: antea videlicet iam acceptam, iuxta Caluini definitionem, ipsiusque* Bezae explanationem loco citato: quod

P 4 paucis

paucis argumentis, sed luce meridiana de
rioribus breuissimè demonstratur.

Primum, multi reprobi accipiunt Sacra-
menta, qui tamen iuxta Caluini doctrinam
veram fidem, & consequenter iustitiam
nunquam habent. Ergo aut Sacramen-
tus effectus non est obsecratio iustitiæ accep-
taur est huiusmodi obsecratio falsa, vana
mendax: quod diuinis Sacramentis tribu-
tas in illis Sacramētis est quæ indignè
indignis accipiuntur, quos omni Christi par-
ticipatione carere idem Caluinus docet.
his enim omnibus erit obsecratio falsa &
gillum mendax ipsum Sacramentum. De-
de, quia Sacramenta sic sigilla esse volu-
vt diuinas promissiones nobis cōfirmen-
cuti diplomata regia appenso Regis sigillo
confirmantur, hæc illos absurda consequen-
tur. Primum, quod sicuti diploma regium
vim non habet, aut fidem non facit, nisi ap-
penso sigillo; sic promissiones Dei in verbo
vim non habebunt, neque credentur, nisi
adhibito Sacramēto. Atqui hoc falsum, ergo
& prius. Promissiones Dei in Scriptura ex
vim habere, & solius fidei beneficio appen-
hendi, nec ipse Caluinus negauerit. Præter
ea, sigillū diplomati appensum, non ex ipso
diplomate, sed ex persona Regis, cuius sigil-
lū est, autoritatē accipit; Sacramenta autem
iuxta Caluinū & Bezā, ex verbo promissionis

Instit.
lib. 3.
cap. 2.
num. 9.
Obsecra-
tio Sacra-
mentum
iuxta Cal-
uinum
refutatur.

In Ioan.
cap. 6.
ver. 54.

Sigillum
Caluina-
num in
Sacram.
euerit.

quod diplomatis instar est, omnē vim suā accipiunt. Vana ergo est cōparatio. Rursum, sigillum regiū aptū natū est ad confirmandas quascūque regias donationes, imò ad quamcūque eius voluntatē obfignandam. Sacramenta autē si obfignant, non nisi vnū certum gratiæ beneficium Sacramento propriū obfignare possunt: alioqui vnūcū aliquod Sacramentum ad omnia sufficeret. Nulla ergo similitudo Sacramenti & sigilli. Has nobis difficultates expediat qui potest Calvinista.

Iam verò si non nisi iustitiam fidei acceptam, qua in ipso Christi possessionem mittimur, ut hic Beza loquitur, Sacramenta nostra obfignant, quorsum aut in quem finem ista obfignatio? Aut enim in Christi possessionem (quem habentes omnia habemus) sola fidei iustitia iam nos misit, & sacramentalis obfignatio planè friuola & inanis est; aut in eam nō misit, & mentitur hīc Beza. Decantatum quoque illud, *Sola fides iustificat*, vel quod in fidei definitione Calvinus ponit, *ut certa sit notitia & persuasio benevolentia Dei erga nos, per Spiritum S. in cordibus nostris obfignata*, penitus falsum figmentum erit. Si enim per fidem ipsam, habemus persuasionem certam promissionum Dei & benevolentia eius erga nos in cordibus obfignatam, ad quid alia hæc per Sacramentū obfignatio? Quorsum hæc sigillorum multiplicatio? Aut prius illud fidei firmum erat, & hoc alterum super-

Sacramēta non possunt obfignare iustitiam fidei acceptam.

fluum est; aut infirmum erat, & hoc aliter quoque infirmum censeretur. Quæ ratio est ut obsignatio per Sacramentum minor ac certior sit, quam obsignatio Spiritum S. Imò quomodo non summatio docet certius ac firmius esse debere, profectò nō minùs certum ac firmum, quod Spiritus S. in cordibus nostris obsignat, quod Sacramentum externum oculis manibus nostris obsignat. Vana ergo perflua tota hæc sacramentalis sigillatio est.

Sacramē-
ta fidei
cōfirman-
da non
subterui-
unt.
Instit.
lib. 4.
cap. 14.
num. 1.

Dicent ad fidei infirmitatē subleuanda obsignationem hanc sacramentalem addere. Sic enim definit Calvinus, *Sacramentum esse externum symbolum, quo benevolentia erga sua promissiones conscientijs nostris Dominus obsignat, ad sustinendam fidei nostræ imbecillitatem.* Sed imaginariam hanc infirmæ fidei obsignationem ex ipsis Caluini principijs refellemus. Si enim statuitur in electis illorum unicam fidem agnoscit Calvinus supra accepimus) fidei imbecillitas non quo sigillo subleuanda; falsa est illa Calvinus definitio antedicta, quod fides est certitudo & persuasio benevolentia Dei erga nos. Si certa persuasio, quomodo imbecillitas est apprehensio? Aut si imbecillitas est in aliquo apprehensio, quomodo est in omnibus apprehensio? Definitio enim tota definitio petere debet: & definitione fidei qui

fidelis non est, nec fidem habere dicen-
 dus est. Rursum, si est fides infirma & imbe-
 cillis electorum, specialis & iustificans ele-
 ctorum fides languida & infirma esse poterit.
 At infirma fides, imperfecta fides erit. Non
 ergo iustificabit. Si enim bona opera ideo
 iustificare neminem posse haeretici conclu-
 dunt, quia imperfecta sunt legis observatio;
 ex fide quoque neminem iustificari posse nos
 concludemus, quia imperfecta & languida
 est omnis etiā electorū fides. Omnes quippe
 electi Sacramentis indigent, & Sacramentorū
 usus atque effectus est, ut imbecillem fidem
 quasi noua quaedam signacula sustentēt atq;
 confirmet. Sed & Calvinus ipse propterea
 affirmat, *fides perfectionem neminem in hac vita*
assequutum fuisse. Et alio in loco: *Quū nusquam*
perfecta extet fides, sequitur ex parte omnes esse im-
credulos. Sicuti ergo Calvinus ex observatio-
 ne legis neminem iustificari posse ideo con-
 cludit, quia legem perfectē nemo hactenus
 obseruauit; sic ex fide neminem iustificari
 posse rectissimē cōcludemus, quia fidei per-
 fectionem nemo vnquam in hac vita asse-
 quutus est. Excipiet hīc fortasse Calvinista,
 legis quidem obseruationem perfectam re-
 quirunt ex ea quis iustificetur, fidei autem
 perfectionē minimē hoc modo requiri. Sed
 meminisse talis debet, sicut vna Scriptura de
 operibus dicit, *Diliges Deum ex toto corde tuo;*
 sic alia Scriptura de fide dicit, *Si credis ex toto*
corde,

Iustificari
 ex fide iu-
 xta Cal-
 uini prin-
 cipia ne-
 mo po-
 test.

Instir.
 lib. 4.
 cap. 14.
 num. 7.
 In Harm.
 Euang ad
 cap. 17.
 Matth.

Luc. 10.
 Act. 3.

corde, licet te baptizari. Non ergo ad fidei
 becillitatem subleuandam (quam & per
 etiam esse, Calvinus in definitione fidei
 cet; & perfectam esse debere, quo ad
 intensiōē & firmitatem, Scriptura affirmat
 imaginaria hæc Sacramentorum obligatio
 instituta fuisse censi debet. Vana ergo
 friuola est, planēque inane figmentū, & ce-
 bri Calviniani spectrum, quod pro singulis
 quadam luce hac demum ætate, fenestra
 iam mundo, sibi ac suis hominibus indige-
 nis, diuinitus reuelatum esse Beza hoc
 co, quasi somnia sua narrans, declamatur.

Addit tamen adhuc homo vanissimus
 eos qui veteris fœderis Sacramenta à nostris
 distinguunt, Christi officium quàm late patere
 quam cognouisse. Quid ergo? Tam late pa-
 ret Christi officiū, vt omnia legalia in Chri-
 sti Ecclesia obtinere debeant? Si enim qu-
 latiſſimè patet Christi officium, eius Sacra-
 menta à veteribus distingui non debent,
 dem quoque ex causa ceremonias & iudicia
 Ecclesiæ Christianæ à veteribus distingui
 non oportet. Si eadem vtrobique Sacramen-
 ta, nec re ipsa distincta; eadem quoque
 ceremoniæ, eadem vtrobique iudicia, rito-
 que politica Ecclesiastica. Quæ enim ma-
 ratio Sacramentorum quàm ceremoniarum
 & obseruationum reliquarum? Omnia
 galia sunt, & veteris populi propria, &
 Dei ore profecta. Si Christi officium est, ce-

Judaica
 Beza do-
 ctina de
 paritate
 Sacram.
 vet. & no-
 uoram.

dem habere Sacramenta cum veteri populo; officium quoque eiusdem erit, easdem habere ceremonias, eadem legalia omnia. An quicquam dementius dici potuit? An Iudæus quispiam plus à nobis postularer? An non toti Iudaismo Bezana hæc demètia fenestram aperit? Quid? Ad officium Christi pertinet eadem habere re ipsa Sacramenta cum veteri populo? O cæcas hæreticorum mentes! An non Christus *melioris Testamenti* mediator, quod in *melioribus promissionibus sanctum est*, meliora & præstantiora Sacramenta afferre debuit? An non vt sacrificium infinitè præstantius & excellentius dedit, sic Sacramenta longè alia multoque præstantiora dare debuit? Ergo falsa est tota Apostoli ad Hebræos disputatio de singulari & excellenti Christi sacrificio & sacerdotio, primùm ab officio & fine eius, toto cap. 5. deinde ab æternitate & solemnitate, cap. 7. postea ab hostiæ excellentia & perfectione, cap. 9. ac postremò à fructu & effectu eius amplissimo, cap. 10. Aut nescit Beza, ex sacerdotij & sacrificij dignitate & differentia, ceremoniarum & Sacramentorum dignitatè ac differentiam promanare & consequi, alterumque alteri respondere? An rursus falsa erit tota ipsius Christi disputatio Ioan. c. 6. quod panis, quem ille daturus erat, veteris populi Manna longissimè antecellebat?

Profus nesciunt hæretici quàm latè pateat

Hebr. 8,
Christi
officium
legalia
non com-
pletitur,
sed super-
excellit.

Sacramē-
torū diffe-
rentia à
Christi
excellētia
dependet.
Ioan. 1.

reus officium Christi, qui nostra Sacramē-
ta à veteribus re ipsa non distinguunt. Tū-
enim latè patet Christi officiū, dignitas, &
cellentia, ut quia *lex per Moysen, gratia*

Hebr. 9.
& 10.

& veritas per Iesum Christum, omnia ves-
Sacramēta, etiam ipsa circumcisio, egra-
infirmā fuerint elementa, iustitiæ carnis, & a-
bus auferrī peccata, aut conscientia purgari
poterant; in nouis autē Sacramētis à Christi
institutis, baptisimus quidem sit lauacrum

Tit. 2.

generationis & renouationis per Spiritum sanctum

1. Cor. 10.

Eucharistia sit participatio corporis & sanguinis

1. Tim. 3.

Domini, per impositionem manuum presbyterii

Ioan. 20.

piunt, per poenitentiam remittantur in cal-

cata quæcumque remittantur in terris: demum
in omnibus Sacramētis aliqua spiritus
gratia conferatur, qualem nulla veterum
conferebant. Satis esse hæc pauca
sunt ad Bezanzæ dementiæ vanitatem
nium oculis subiiciendā. Sic qui in re
mam sibi lucem venditabat, in eare
talpa cæcior deprehensus est.

II. *Ut sit pater omnium credentium per pæ-*
nitentiam, ut reputetur & illis ad iustitiam.

Abrahæ
exemplo
iustitia
imputati-
ua non
statuitur,
sed euer-
titur.

RApit hinc argumentum Calvinus, ad
lius fidei iustitiam statuendam. Nemo
quit) quomodo Abrahæ circumcisio fidem
confirmet de iustitia gratuita. Est enim obsequium
iustitiæ fidei, ut nobis quoque credentibus imputetur